

Som Grundmateriale er valgt 10 tilfældige Byafdelinger og 38 Landafdelinger. Resultatet af Undersøgelsen forekommer interessant, idet den klarlægger 1) at Forsørgerne oppebærer Understøttelse i længere Perioder end Ikke-Forsørgerne og 2) at Antallet af Arbejdsafbrydelser er væsentlig større for Forsørgerne end for Ikke-Forsørgerne.

ad 1. Opgørelsen omfatter 6 784 Forsørgerne med 843 587 Understøttelsesdage = 124,3 Dag pr. Mand, samt 583 Ikke-Forsørgerne med 61 208 Understøttelsesdage = 105 Dage pr. Mand pr. Aar. Antallet af Ikke-Forsørgerne er 8,6 pCt. i Forhold til Forsørgerne. Antallet af Understøttelsesdage er i Byafdelingerne ca. 129 for Forsørgerne og 108,4 for Ikke-Forsørgerne, medens Tallene for Landafdelingerne er henholdsvis 116,5 og 95,3 Dage pr. Aar.

ad 2. I de omtalte Afdelinger findes i alt 1 453 Ikke-Forsørgerne, hvoraf 583 har faaet Understøttelse med 3 977 Afbrydelser = 6,8 pr. Mand. Heraf har 431 Mand i Byerne haft 2 800 Afbrydelser = 6,5 pr. Mand og 152 Mand paa Landet 1 177 Afbrydelser = 7,7 pr. Mand. En Sammenligning med de tidligere anførte Antal Afbrydelser, som omfattede samtlige Medlemmer, fortæller os uden nærmere Paavisning, at Afbrydelserne i overvejende Grad rammer de ældre Medlemmer over 30 Aar.

Det maa herefter siges, at der er skabt Sandsynlighedsbevis for, at netop de unge Arbejdere i højere Grad baade søger og faar Arbejde i længere Perioder end de ældre, og at der saaledes ikke kan være Tale om, at de prøver at udnytte Arbejdsløshedskassen fremfor at anvende de Muligheder, der byder sig for Opnaaelse af Arbejde.

Idet vi meddeler, at det statistiske Materiale, der har været Grundlaget for vore talmæssige Undersøgelser, saafremt det ønskes, kan udleveres til Gennemsyn, anmoder vi det højtærede Udvalg om at tage det videst mulige Hensyn til, hvad vi i denne Henvendelse har forebragt, og vi overgiver denne Sag til Udvalgets villige Behandling og beder Udvalget forstaa, saadan som vi ogsaa i Hovedsagen foran har skitseret det, at de foreslaaede Ændringer rammer Arbejds mændenes Arbejdsløshedskasse særlig haardt.

Vi mener dog ikke at ville undlade at fremsætte den principielle Udtalelse om det hele Projekt, at vi slet ikke finder Tiden inde til saa alvorlige Ændringer i Arbejdsløshedsforsikringen, som der her er Tale om. Det Misbrug, som der menes at finde Sted inden for Arbejdsløshedslovgivningen, vil vi som hidtil for vort Vedkommende være med til at bekæmpe i al den Udstrækning, som det er os muligt at gøre det, og vi er villige til at paalægge vore Afdelinger den mest vidtgaende Kontrol hermed, og vi føler os overbevist om, at et saadant Paalæg strengt vil blive fulgt.

Vor Kasse har, hvor saadanne Tilfælde er kommet til vor Kundskab, altid vist Vilje — endog meget stærk Vilje — til at slaa ned og søge Gentagelser forhindret.

Vi synes, at alt det Røre, der rundt om — navnlig inden for Arbejderkredse — har rejst sig om dette Spørgsmaal, burde føre til, at man lagde denne Sag hen og ventede, indtil andre og mere stabile Tilstande i Arbejdslivet atter havde fundet Indpas i det danske Samfund. Det vilde være velgørende for den store Del af Befolkningen, som der her berøres af de foreslaaede Ændringer direkte eller indirekte, og vi tror, at der ud af en saadan Henlæggelse af denne Sag vil opstaa et Haandslag fra Arbejdsløshedskasserne til Regeringen om at gøre det yderste til, at begrundet Paatale over for Arbejdsløshedslovgivningen ikke kan finde Sted.

Disse mere principielle Udtalelser falder ogsaa nøje sammen med, hvad Kassernes Repræsentanter i Kommissionen har udtalt, naar de siger:

„... at de maa beklage, at det har været nødvendigt at foretage saa dybt-gaaende Ændringer i Arbejdsløshedslovgivningen. De ser ikke, at de foreslaaede Skærper er tilstrækkelig begrundede, og de maa stille sig tvivlende med Hensyn til Nyttens af det foreslaaede Tilsyn med Kontrollen, ligesom de maa anse det for forbundet med store Vanskeligheder at administrere den foreslaaede Arbejds-kort-Ordning“.

Ærbødigst

P. F. V.

Axel Olsen.

Marius Sørensen.